

REFLEXIÓ IMPROVISADA A PARTIR D'UNA CANÇÓ

Els dijous al matí sempre vaig tard. Sempre vaig a corre-cuita. És el dia que fem educació física; un nom que sona força professional, no com els que feiem servir de petits, de gimnàstica o...psicomotricitat. Dic que vaig a corre-cuita perquè abans de les vuit i entrar a classe, he hagut de fer-me la bossa de l'escola i la bossa d'esport. A més, sóc un presumit i trigo una mica a ... però aquest no és el tema! Millor que no em desviï massa. El tema del que et vull parlar és de l'esport a la meva escola i del que n'opino, ja que ara que ets lluny parlem de tot, per què no parlar d'això?

Mira, fem dues hores d'educació física a la setmana. M'agrada molt fer-les, no em puc queixar pas i...bé, de fet, sí que puc. Aquest any hem tingut mala sort: fem la classe abans del pati i hem de plegar mitja hora abans per tenir temps de dutxar-nos i arribar puntuals a l'escola, cosa necessària perquè fem esport en un pavelló lluny del centre, però que em molesta força...Però no, en general penso que a la meva escola està bastant ben muntat el tema esportiu, almenys a l'ESO. No, però què dic, està molt ben muntat, no em puc queixar de res! És d'això del que et vull parlar. Sí, parlem d'aquest tema!

Mira, l'altre dia anava pel carrer escoltant música i em va sortir una cançó que em va fer pensar. La lletra deia: *Sigues feliç, valora el que tens i somriu...* i no sé què més. Bé, el fet és que em va fer veure com d'afortunat sóc, i que ho valoro molt poc en alguns moments. Arrel d'això, quan vaig arribar a casa, vaig tornar a escoltar-la i em vaig adonar que el que deia era molt cert. Molt.

Què faig queixant-me i dient que em molesta saltar-me una estona d'educació física per dutxar-me, quan hauria d'estar contentíssim de poder fer el que faig. Hauria d'estar molt agraït per la sort que tinc de viure on visc i d'anar a l'escola que vaig. És que...quants nois com jo voldrien tenir la possibilitat d'anar a l'escola? Quants nens, nenes, nois,

noies...voldrien tenir l'escola a deu minuts de casa? El que donarien per tenir una bona educació. Anirien a classe passés el que passés, no els importaria perdre's deu minuts de pati, o si haguessin d'anar caminant al pavelló que queda lluny...o si...no ho sé, qualsevol cosa de la que jo em podria queixar.

També he reflexionat una mica més i m'he posat en la pell d'un noi de catorze anys que ha de fer quinze quilòmetres, a peu, per arribar a l'escola. Sí, hi ha documentals que estan molt bé i tal, sí. Però s'ha d'anar més enllà del documental. I és que quan realment es fa l'esforç d'imaginar-se com seria si et passés a tu, és molt fort: tu i jo i els del nostre voltant, arribem a l'institut en deu minuts a peu, o en cotxe, o en bus...però això és molt fàcil. Molt. Per als nois del documental no és tan senzill.

I potser no cal posar un exemple tan dràstic i llunyà, potser només cal mirar algunes zones del nostre petit país per adonar-nos del que tenim.

Ara t'escric això, que segurament només es quedarà en el que és: una carta entre nosaltres. Però amb aquesta carta, igual que amb els documentals, hauríem d'anar més enllà. Hauríem de sortir cada dia de casa motivats per fer el que anem a fer. Hauríem d'estudiar amb més ganes. Hauríem d'adonar-nos que tenim molta sort. Hauríem de fer moltes coses i canviar-ne moltes altres. Evidentment que a tothom li costa estudiar, però és així com es guanya el futur. I, si hem tingut la sort que la vida ens ha donat aquesta oportunitat, l'hem d'aprofitar. Els nois del documental haurien de ser un exemple per a tots nosaltres.

M'agradaria que tothom fes aquest pensament. Si tothom el fes, potser el món aniria millor. Imagina't, a partir de l'educació física de l'*insti*, tot el que es pot pensar!

No, però bromes a part, crec que el que dic és molt cert i molt greu a la vegada. Ens ha tocat viure en un món desigual i injust, desequilibrat, en el qual els rics són molts rics i

els pobres molt pobres. I aquesta realitat la podem afrontar de dues maneres: resignant-nos i pensant que nosaltres no hi podem fer res, o bé pensant que moltes ajudes petites formen una ajuda molt gran. Pensant que sempre hi ha un floc de neu que fa que la branca es trenqui, vull dir que tothom és imprescindible. Hem de canviar el que et deia abans, em refereixo que no hem de pensar que hauríem de fer això o que hauríem de fer allò, sinó que ho hem de fer. I hem de començar sortint de casa cada matí motivats per fer el que anem a fer i agrair el que tenim.

Potser m'estic emocionant una mica, ja que he començat dient que volia parlar-te de l'educació física...però potser això és més important.

M'agradaria saber què en penses, tu. Ja diràs! Bé, espero que estiguis molt bé i que tot et vagi genial. Que sàpigues que jo, demà al matí, explicaré això als meus amics i...sortiré de casa motivat i agraït, pensant en totes les coses, que no són poques, que s'han de canviar.